

slaget Titel bliver: Forslag til Lov om Tillæg til Lov Nr. 92 af 23. Maj 1902 om Skolebespisning. Hvis dette Forslag vedtages, bliver den tidligere Lov altsaa ved at bestaa i Fremtiden. Jeg har gennemset denne tidligere Lov, som kun bestaar af 2 Paragraffer. og jeg kan ikke erkende, at der er nogen som helst Grund til at holde nogen af disse to Paragraffer i Kraft, hvis det Lovforslag, som vi her behandle, faar den Form, det har i Udvalgets Ændringsforslag. Jeg ved ikke, om det ærede Udvalg har betænkt det under sit Arbejde; jeg vil ellers tillade mig at henstille til Udvalget mellem anden og tredje Behandling at bringe det saaledes i Orden, at den ældre Lov, som der nu ikke bliver Spor af Grund til at opretholde længere, kan bortfalde samtidig med, at disse nye Lovbestemmelser træde i Kraft.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Jeg er ikke ganske i Stand til at se, at dette Lovforslag betyder en gennemgribende Forandring af den bestaaende Ordning. Saa vidt jeg ved, har ingen Kommunalbestyrelse nogen Sinde faaet Afslag paa en Anmodning om at maatte benytte Penge til Skolebespisning. Det, der egentlig sker her, er blot dette, at det nu udtrykkeligt siges i Loven, at disse Penge kunne anvendes uden Amtsrådets eller Indenrigsministeriets Tilladelse. Jeg finder derfor, at det, som Forslaget her bringer frem, ikke er noget nyt paa dette Omraade. Derimod er der et andet Omraade, hvor dette Forslag betegner et Brud, om man vil, med den tidligere Lov, nemlig dette, at alt Initiativ nu lægges i Kommunernes Hænder. Om det just havde været nødvendigt, at alt Initiativ tages bort fra det private og lægges over til det offentlige, ved jeg ikke. Derom kan man have forskellige Meninger, men deri synes jeg, at det nye i dette Lovforslag egentlig ligger. Jeg kan med disse Bemærkninger udtale, at som Lovforslaget nu foreslaas ændret, kan jeg tiltræde det.

R. Christiansen: Jeg vil gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad). Jeg skal villigt erkende, at det er rigtigt, hvad Videnskabsmændene mene, at underernærede Børn ikke ere saa skikkede til at modtage aandelig Føde eller til at udføre legemlig Gerning som de velernærede. Men hvis et Barn er underernæret til den Dag, det kommer i Skole, indser jeg ikke,

at det vil redde Barnet fra den Svækkelse, det har faaet ved sin Underernæring, fordi det nu paa Landet maaske hveranden Dag og i Byerne en Gang om Dagen faar et Maaltid varm Mad. Det er maaske en Stimulans, navnlig naar det en Gang om Dagen faar et Maaltid god Mad; men det hjælper ikke paa Landet, hvor der i Regelen kun er Andendags-Undervisning. Jeg mener derfor, at det kan ikke være det Spørgsmaal, som kan være det afgørende i denne Sag, og jeg mener, at der er andre Maader, hvorpaa de Børn, der ikke faa tilstrækkelig Næring, kunne og skulle hjælpes; vi have f. Eks. Hjelpekasserne. Jeg mener, at hvis der virkelig er en saa stor Trang til en bedre Forplejning af en hel Del fattige Børn, maa det ske paa en anden Maade og ikke gennem Skolerne, men ved de Forsørgelses- og Hjelpekasser, vi have. Jeg tror ikke, at et Maaltid Mad i Skolen vil redde Børnene fra den Svækkelse, de muligvis kunne lide af.

Ordføreren (L. Rasmussen): Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger; de fleste Udtalelser, som ere faldne, siden jeg havde Ordet, have jo været velvillige overfor Ændringsforslaget og overfor Udvalgets Stilling. Den eneste, som egentlig har talt imod det, er det ærede Medlem for Svendborg Amts 4de Valgkreds (R. Christiansen). Jeg kan ellers takke alle Talerne og i Særdeleshed den højtærede Kultusminister, der, saa vidt jeg forstod, fuldstændig sluttede sig til Forslaget.

Det Spørgsmaal, som blev nævnt af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (H. L. Møller), udtalte jeg mig allerede om i min første Tale. Jeg ser ikke nogen Grund til at ophæve Loven af 1902, thi det kunde godt tænkes — jeg er ikke saa nøje inde i de Forhold rundt omkring paa Landet, saa jeg ved det ikke bestemt —, men det kunde godt tænkes, navnlig paa de Steder, hvor Skolebespisningen er i Gang efter Loven af 1902, at man vilde finde sin Regning ved at fortsætte efter denne Lov, og jeg synes derfor ikke, at man ved at ophæve Loven af 1902 skulde bidrage til det, som Ministeren med et lidt haardt Udtryk kaldte at knække det private Initiativ, den private Godgørelighed. Det er jo i Virkeligheden saaledes, at det private Initiativ paa de fleste Omraader ikke slaar til. Jeg har nok før her i Salen hørt den Indvending mod dette Forslag, at det vilde stille sig i Vejen for den private Godgørelighed, og at det var uheldigt. Dersom det Hensyn skulde